

MARELLE BOERSMA

BESTSELLERAUTEUR VAN VALS ALARM

A woman with long dark hair, wearing a vibrant red trench coat, black leggings, and black boots, is running away from the viewer down a dirt path in a misty, leafless forest. The trees are bare and the atmosphere is hazy and mysterious.

BLIND
DATE

Ik zie jou, zie jij mij ook?

DE CRIME COMPAGNIE

MARELLE BOERSMA

Blind date

Wie heeft het op Moons leven gemunt?

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2016 Marelle Boersma

Omslagontwerp: Studio 100%, www.studio100procent.nl

Boekverzorging: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: © Stephen Mulcahey / Arcangel images

Auteursfoto: Vicky Keulen, PhotograVics

ISBN 978 94 6109 206 9

NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

voor Jan
mijn ultieme date

PROLOOG

Tijdens de snelle fietstocht in het donker is de angst weer teruggeleden in haar lijf. Het is iets wat altijd op de achtergrond aanwezig is en op de meest onverwachte momenten opduikt. Maar dit keer weet Moon precies waardoor het komt: ze zag iemand in de schaduw van die boom. Iemand volgt haar. Was het eerder alleen maar een vermoeden, vanavond weet ze het zeker. Iemand houdt haar in de gaten.

Ook al is ze nu weer veilig thuis, toch blijft de onrust hangen. Ze rilt als ze haar woonkamer binnenkomt. Snel geeft ze haar thermostaat een slinger. Voor ze zich op iets anders kan concentreren moet die rusteloosheid eruit. Ze móét vanavond nog een nieuwe blog schrijven over het idee dat ze tijdens het gesprek met haar vriendin Amy opdeed, maar voorlopig is het onmogelijk om woorden te vinden. Ze heeft de tijd, slapen lukt nu toch niet.

Ze pakt de afstandsbediening en zapt langs de kanalen terwijl ze haar hand op de radiator legt om de eerste warmte op te kunnen vangen. Terwijl de beelden over haar tv-scherm flitsen, zakt ze langzaam onderuit op de bank. De kleine tweezitter geeft haar voldoende ruimte om haar verkrampte spieren te kunnen ontspannen. Ze weet best hoe het komt dat die belachelijke kortsluiting in haar hoofd is ontstaan. Het zijn lijnen die haar terugleiden naar die bewuste nacht in november.

Er staat nog een glas op het tafeltje. Geen idee wat ze heeft laten staan, meestal verspilt ze geen drank, maar nu is ze er dankbaar

voor. Snel laat ze die paar slokken in haar keel lopen. Ze vertrekt haar gezicht als ze de zure wijn proeft, toch doet het haar goed.

Op het scherm is een uitzending van RTL Nieuws te zien. Bekende beelden zorgen ervoor dat ze stopt met zappen. Het centrum van Utrecht, het spiegellende water van de Oude Gracht en sfeervolle lichtjes die bij het uitgaansleven horen, begeleiden de stem die zonder emotie het nieuws opdreunt.

‘Vanavond heeft een wandelaar een schokkende ontdekking gedaan in Utrecht. Tussen de struiken naast een fietspad vond hij een vrouw die was vastgebonden aan een boom. Ze was er erg aan toe. De vrouw, die alleen een blinddoek droeg, is direct naar het ziekenhuis vervoerd.’

Moon schudt langzaam haar hoofd. ‘Het kan niet,’ fluistert ze.

Ze sluit haar ogen om de beelden te laten verdwijnen. Ze kunnen niet kloppen; het stadscentrum is het verkeerde decor.

De nieuwslezer praat gewoon verder: ‘Een woordvoerder van de politie gaf aan dat het niet kan gaan om de Utrechtse verkrachter; deze man zit nog vast. Ze gaat er op dit moment van uit dat er in Utrecht een nieuwe aanrander actief is. Het wordt vrouwen aangeraden om stille plekken te mijden. Verdere details ontbreken nog.’

Moon staart weer naar het scherm en blijft maar één zin herhalen: ‘Het kan niet. Het kan niet.’

Terwijl een verslaggever op straat verschillende mensen interviewt, luistert Moon ademloos naar hun reactie.

‘Doodeng,’ zegt een jonge vrouw van wie het blonde haar een rode glans vertoont. ‘Wat afschuwelijk om zo vastgebonden te worden.’

‘Die engerd was toch opgepakt?’ geeft haar vriendin aan.

Moon slaat haar armen over haar buik waar een kramp haar lijf doormidden snijdt. ‘Nee, niet weer.’ Snel zet ze de televisie uit. De woorden blijven echter hangen in de kamer.

Alles komt terug. Geen mensen op straat. Niemand die je kunt vertrouwen. En die vent die alles kapot maakt wat ze in haar leven heeft opgebouwd.

‘Smerig zwijn!’ schreeuwt ze. De woorden weerkaatsen in haar hoofd waar ze blijven gonzen tot alleen de belangrijkste klinker overblijft. Pijn.

Ze slaat hard op de tafel. De woede waar ze toen naar zocht is er nu ineens. ‘Waar? Waar is het? Vertel het me. In het centrum? Lombok? De Uithof? Waar was het dit keer?’ Ze haalt hijgend adem, terwijl het scherm blijft zwijgen.

‘Of is het dichterbij?’ De laatste vraag komt in een zucht naar buiten.

Haar gevoel geeft een antwoord dat ze niet wil weten.

MOON

Met een glimlach die onuitwisbaar om haar lippen ligt, beseft Moon dat dit weleens serieus kan worden. Kevin is hot. Ze is dik in de dertig en heeft eindelijk de man van haar dromen gevonden.

Kevin is een knul voor wie ze zich op straat zou omdraaien, voor wie ze naar de sportschool zou gaan en voor wie ze zelfs op hoge hakken zou gaan lopen. Hoewel dat laatste niet zo slim is gezien zijn geringe lengte.

Na hun eerste kennismaking gaven hun ogen direct alle antwoorden. Zo snel mogelijk hadden ze hun bestelde drankje opgedronken. Geen tijd voor geleuter. Ze waren hongerig naar meer. Zoiets. Al binnen een uur stapte Moon achter hem aan zijn huis binnen.

Maar nu haar shirtje ergens bij haar voeten ligt en Kevin haar uitgebreid bekijkt, voelt ze zich ineens onzeker worden.

‘Misschien moeten we...’ Voor ze haar zin kan afmaken duwen Kevins lippen zich weer op de hare. Moon glijdt dieper in zijn armen. Hij is echt leuk! Het is bijna een wonder dat ze hier nu met zo’n lekkere vent op de bank ligt. Ze krijgt alleen de zenuwen van die hond die met de tong uit de bek naar hen zit te kijken.

‘Ik krijg het er warm van.’

‘Dat is ook de bedoeling.’

Hun monden vinden elkaar weer, waarbij ze zich vastzuigt aan zijn onderlip. Ze is geil en wil hem helemaal. Maar ze houdt zich in. Hij moet haar niet als seksdate zien. Rustig aan dus.

Haar lichaam is het daar helemaal niet mee eens. Er trilt van alles in haar buik en de geluiden die Kevin maakt begeleiden haar naar ongekende hoogte.

‘Kom mee naar boven,’ zegt hij hees.

Moon is helemaal niet van plan hem los te laten, maar ziet dan zijn knikje in de richting van de hijgende retriever. Dat is voldoende om haar te laten opstaan. Haar spijkerbroek plakt aan haar lijf.

‘Je bent nog kleiner dan ik dacht,’ grinnikt ze als ze achter hem aan naar de gang loopt. Hij zegt niets, maar ze ziet zijn schouders verstijven. Wat een kluns is ze toch met daten, ze zegt altijd dit soort stomme dingen.

Gelukkig loopt hij gewoon door en is zelfs bij de laatste trap-treden al bezig zijn broek uit te trekken. Struikelend en lachend opent hij zijn slaapkamerdeur. Ze laat zich achterover op het bed vallen met haar armen wijd. Kevin belandt boven op haar. Haar neus glijdt over zijn gladde borstkas en snuift zijn geur diep op. Dat laat het kleine restje reserve direct verdwijnen. Kevin blijkt snel en handig met alle sluitingen. Ze spreidt haar benen en is vanaf dat moment alleen nog maar gericht op zijn mond, tong en zijn waanzinnig lekkere lijf. Met haar ogen dicht laat ze het intense gevoel nog dichterbij komen. Ze steunt zacht als hij in haar komt. Elke stoot brengt haar dichterbij die grens vanwaar het onmogelijk is om terug te keren. Je kunt alleen maar door. Verder in het diepe genot. Ze duikt weg in zijn hals en likt de zoute geur van liefde op. Ze moedigt hem aan om door te gaan, terwijl haar lijf het uitgilt. Of is ze het zelf?

Dan knijpt haar onderlijf zich samen, haar spieren spannen zich, tot het orgasme door haar heen golft met een heftigheid die ze in tijden niet gevoeld heeft. Het duurt lang voor ze weer hijgend adem kan halen. Zweet verbindt hun lichamen.

Was ze daarna maar weggegaan. Ze weet toch dat de *morning after* altijd problemen geeft? Nu zit ze in elkaar gedoken aan de keukentafel en wacht tot Kevin aandacht voor haar heeft. Ze heeft

trek. Vind je het gek, na zo'n nacht. Hij beloofde haar vers fruit en muesli. Maar eerst moest de hond uitgelaten worden. Kon dat niet even snel in de tuin, dan zou zij koffie zetten? Nee, natuurlijk kon dat niet. Zijn hond moest een rondje van zeker een halfuur. Net als altijd.

Moon kijkt naar Kevin die het ontbijt van zijn hond uiterst serieus neemt en staat te wachten tot het dier water heeft gedronken. Zelfs nu is hij hot. Hij heeft een goed figuur en prachtige ogen waarin een lach verborgen zit. Alleen kijkt hij niet meer naar haar.

'Hij drinkt altijd zo gulzig.' Hij haalt een doek langs de hondenbak om het knoeien te beperken.

Moon likt haar droge lippen af en probeert naar hem te glimlachen. Een antwoord blijft steken in haar keel, maar hij ziet het niet eens. Hij pakt vol aandacht vers vlees uit de koelkast, prakt dat in een glimmende metalen bak en zet het zijn huisgenoot voor.

Hap, slik, weg.

Moon ziet fruit op het aanrecht liggen. Voor haar staan twee bakjes klaar. Waarom zit ze hier eigenlijk zo braaf te wachten? Ze kan net zo goed gewoon beginnen met eten.

Gelukkig begint Kevin met het schillen van een appel, daarna een banaan en nog een mandarijn. Er knort iets in haar maag. Zelf koopt ze meestal pitloze druiven, minder bewerkelijk. Soms een meloen, maar dat is altijd te veel voor één persoon. Dat gaat binnenkort veranderen. Hoopt ze. Samen met een man ontbijten is veel leuker. En met Kevin kan ze zich voorstellen dat haar honger nooit gestild zal worden.

Het fruit verdwijnt in de roestvrijstalen bak, die eerst grondig is omgespoeld. Nee, hè. Gedver. Net als ze een opmerking wil maken dat ze dat toch echt niet gaat eten, wordt de bak op de grond gezet. Voor de hond.

Hap, slik, weg.

Ademloos kijkt ze toe. Haar bewondering verandert in rustig observeren. Ze vraagt zich zelfs af hoe haar leven samen met zo'n man eruit zou zien. Luisteren, wachten en af en toe een aai over

haar bol? Is dat wat ze wil? Nee, ze wil weg.

Maar net als ze wil opstaan, lacht Kevin haar zo ontwapenend toe dat ze direct weer terugdenkt aan hun vrijpartij waarbij hij liet zien hoe lief en zorgzaam hij was. Haar lichaam werd compleet door hem verwend.

Als hij zich van haar afdraait, kan ze haar ogen niet van zijn strakke billen afhouden. Hij loopt naar de koelkast en pakt twee bakjes Griekse yoghurt. Oké, tijd voor ontbijt. De aangebroken beker zet hij voor haar op de tafel. De ander maakt hij open. Hij schept twee volle lepels van de verse yoghurt in de alweer grondig omgespoelde bak. Hè?

‘Dat vindt hij zo lekker.’ Het klinkt verontschuldigend.

‘Dat kan ik me voorstellen,’ zegt Moon. Ze merkt dat er een sarcastisch toontje in haar stem zit.

Ineens is het duidelijk. Mooie Kevin is een hondenman. Het dier staat op de eerste plaats, hoog verheven boven de vrouw die hier ooit een plekje gaat vinden.

Maar in plaats van op te staan en hem duidelijk te vertellen wat ze van deze actie vindt, blijft ze rustig zitten. Het gaat niet meer om koffie of eten, ze krijgt lol in dit speciale ontbijt.

Met een stuk kaas in zijn hand, lokt de man zijn huisdier naar zijn mand. ‘Hij luistert altijd zo goed naar me.’

‘Ja, het is een lieve hond.’ Er begint iets te trillen in haar wangen. Ze moet opletten zodat ze straks nog precies weet hoe het ging. Niets zeggen. Observeren. De inspiratie begint al lekker te broeien. Dit wordt heel bijzonder.

Inmiddels is het viergangenontbijt weggeslikt. De hond is tevreden.

‘Zo, waar heb je zin in?’

‘Koffie,’ zegt Moon, en ze probeert erbij te grommen. De rest van het fruit doet Kevin in een schaal die hij op tafel zet; de oude yoghurt staat ernaast. Ze schept zelf haar bakje vol.

‘Gezellig dat je bent gebleven,’ zegt hij, terwijl hij een hand op haar arm legt. Nu is het kennelijk Moontijd.

‘Zeker.’ Ze meent het zelfs, al is het nu om een andere reden dan hij denkt.

‘Wat gaan we doen vandaag?’

Ze weet precies wat ze gaat doen. ‘Sorry, ik moet aan het werk.’

‘Ga je niet mee naar Amelisweerd?’

‘Wandelen met je hond?’

Hij knikt blij. ‘Dat doen we altijd op zaterdag. Ga je mee?’

Wie gaat eigenlijk mee met wie? Ze neemt snel een grote hap en maakt een gebaar dat ze niet kan praten met volle mond.

De hond komt naast haar zitten en kijkt haar kwijlend aan.

‘Hij vindt je leuk,’ zegt Kevin met een vertederde glimlach op zijn gezicht.

Ze schiet zo hard in de lach dat de yoghurt over tafel vliegt.

Dat is meteen het einde van hun date. ‘Ik moet weg,’ zegt ze ineens gehaast. Bij de deur ziet ze de teleurgestelde blik van Kevin. Toch weet ze dat het niets kan worden.

Ondanks de teleurstelling, omdat ze Kevin een kanjer vond, kan ze niet wachten om haar ervaring op te schrijven. Deze blog zal vast en zeker een topper worden. De woorden verschijnen in een moordtempo op haar scherm. Het is genieten!

DATE MET EEN HONDENMAN, is de titel.

Normaal dikt ze haar ervaringen nog een beetje aan, maar dit keer is dat niet nodig. Onmogelijk zelfs. Het viergangenontbijt, haar tweederangs rol in het gezin en de afsluiting dat hij haar leuk vond, pratend vanuit zijn hond; ze had het nooit zelf kunnen verzinnen.

Natuurlijk anonimiseert ze het een beetje, een andere woonplaats, ander hondenras. Meer niet. Het zijn haar eigen ervaringen. Dus.

Als ze de tekst nog een keer doorleest, moet ze weer lachen. Hoe zoekt ze die dates toch uit? Want het is niet de eerste keer dat ze in een bizarre ontmoeting terecht is gekomen.

Toch zit er een vaag gevoel van onrust in haar maag. Ze weet dat

ze zichzelf voor de gek houdt. Kevin was geweldig. Zo'n man wil ze. Zonder hond. Eigenlijk is het kut dat ze het weer voor zichzelf verpest heeft. Als het al die andere vrouwen wél lukt, waarom haar dan niet? Ze moet doorzetten. En erover blijven schrijven.

Als ze de blog online zet en deelt op de social media, blijft ze stil zitten wachten. Dit is het leukste onderdeel van haar uit de hand gelopen hobby: de reacties.

In no time zijn er al driehonderd pageviews en tientallen reacties variërend van 'hilarisch' tot 'echt een man naar mijn hond, uhhh... hart', met de nodige smileys erachter.

Ze schuift haar bruine haar achter haar oren. Het is weer gelukt, maar om haar blog actief te houden heeft ze wel weer een nieuwe date nodig. Of zal ze tot die tijd misschien een researchonderwerp aansnijden? Of een poll, ook altijd goed voor veel reacties.

Haar blog is inmiddels een serieuze bijbaan geworden, waar ze veel tijd in steekt. En sinds gisteren weet ze dat het nog meer kan worden. Veel meer zelfs. Maar dat maakt het ineens ook minder vrijblijvend.

Ze hoeft de mail niet eens op te roepen; ze weet nog woordelijk wat erin stond. Het voorstel kan haar toekomst gaan bepalen. Maar er zit iets achter. Dat voelt ze. Iets in de zinsstructuur, de gebruikte woorden, maar vooral door de naam van de afzender.

Dit is de kans waar ze zo lang op heeft gewacht, maar het kan tegelijkertijd haar ondergang betekenen.